

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană – Numărul patruzeci și unu

Jeff Pippenger

2026-02-05

Numărul patruzeci și unu

Leviticul 23 prezintă sărbătorile de primăvară și de toamnă, iar reprezentarea acestor sărbători este de o profunzime dumnezeiască atât în privința structurii, cât și în alinierea desăvârșită a structurilor inițiale și finale, în cadrul structurii de ansamblu. Sărbătorile de primăvară și cele de toamnă își corespund. Capitolul poartă, în repetate rânduri, mărturie despre Palmoni, Numărătorul minunat. Capitolul se leagă în chip temeinic și minunat de mesajul din zilele de pe urmă al celor o sută patruzeci și patru de mii.

Numărul „23” reprezintă ispășirea, care este unirea Dumnezeirii și a umanității. Numele Leviticului reprezintă preoția celor o sută patruzeci și patru de mii, căci toți profeții vorbesc despre zilele de pe urmă, iar preoții zilelor de pe urmă sunt aceia pe care Petru îi identifică drept o preoție sfântă. Preoția sfântă despre care vorbește Petru este alcătuită din cei înțelepți, care înțeleg sporirea cunoștinței ce produce mesajul Strigătului de la miezul nopții. Cei neînțelepți, sau cei răi, așa cum îi identifică Daniel, resping sporirea cunoștinței, iar Osea ne informează că, din acest motiv, sunt respinși ca preoți.

Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință; fiindcă tu ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda, ca să nu-Mi fii preot; fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, și Eu voi uita pe copiii tăi. Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea; de aceea le voi preface slava lor în ocară. Osea 4:6, 7.

Bețivii lui Efraim, pe care Isaia îi numește de asemenea „cununa de slavă”, au slava preschimbată în „rușine”. Osea identifică în mod specific drept Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană pe aceia care resping sporirea cunoașterii din zilele de pe urmă, căci el a consemnat: „Poporul Meu”. Poporul Său va fi lepădat din preoție, iar aceasta are loc în generația finală, a patra, căci El va uita de copiii lor, iar copiii reprezintă ultima generație.

Ispășire

Titlul „Levitic 23” înseamnă „ispășirea preoției celor o sută patruzeci și patru de mii.” Acest adevăr poate fi dedus în mod simplu din numele cărții, în legătură cu numărul capitolului. Ispășirea, pe care Levitic 23 o tratează, înseamnă „at-one-ment” și identifică unirea Divinității cu umanitatea. Această unire este reprezentată printr-o multitudine de simboluri în Cuvântul lui Dumnezeu, unul dintre ele fiind că templul omenesc trebuie să fie unit cu Templul divin.

Templul omenesc are o structură alcătuită din „23” de cromozomi masculini și „23” de cromozomi feminini. Petru identifică faptul că preoția celor o sută patruzeci și patru de mii este o „casă duhovnicească”. Acei cromozomi se unesc așa cum se unesc un bărbat și o femeie, iar ceea ce a

unit Dumnezeu, omul să nu despartă. Căsătoria este un alt simbol al unirii-întru-una. Leviticul „23” semnifică unirea templului Marelui Preot ceresc cu templul preoților care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii.

Douăzeci și două de versete

Sărbătorile de primăvară din Leviticul douăzeci și trei sunt prezentate în primele douăzeci și două de versete ale capitolului, iar sărbătorile de toamnă sunt prezentate în ultimele douăzeci și două de versete ale capitolului. Ultimul verset este versetul patruzeci și patru, un simbol al anului 1844, când Ziua Ispășirii antitipică a început în ziua a zecea a lunii a șaptea, în împlinirea Leviticului douăzeci și trei. Capitolul douăzeci și trei este împărțit în două perioade de câte douăzeci și două de versete; ambele perioade sunt legate logic prin faptul că sunt sărbători, dar sunt și separate logic de lucrarea lui Hristos din curte și din Locul Sfânt, reprezentată de primăvară, și de lucrarea Sa din Sfânta Sfintelor, reprezentată de toamnă.

22

Atât sărbătorile de primăvară, cât și cele de toamnă sunt reprezentate prin douăzeci și două de versete, iar versetele sunt în acord cu mărturia alfabetului ebraic, care este alcătuit din „22” de litere. „22” este o zecime din „220”, care este un simbol al îmbinării Divinității cu umanitatea. „220” reprezintă începutul atât al celor 2.520 de ani ai împrăștierii lui Iuda, cât și al celor 2.300 de ani până la Ziua Ispășirii. Punctul de început al celor 2.520 a fost 677 î.Hr., iar punctul de început al celor 2.300 a fost 457 î.Hr., identificând astfel două sute douăzeci de ani drept legătura dintre profeția călcării în picioare a oastei lui Dumnezeu și profeția călcării în picioare a sanctuarului lui Dumnezeu. Ambele profeții s-au încheiat la sosirea Zilei Ispășirii antitipice, la 22 octombrie 1844.

La acea dată a început lucrarea lui Hristos de a îmbina templul omenesc cu templul Divin, și în acel timp s-au împlinit atât Habacuc 2:20, cât și Ioan 2:20. Habacuc a arătat că Divinul se afla atunci în Locul Preasfânt, iar Ioan a consemnat că templul milerit, care urma să intre prin credință în acel Loc Preasfânt, încheiase perioada de patruzeci și șase de ani, care a marcat edificarea templului omenesc milerit din 1798 până la 1844. Istoria celor "46" de ani, alcătuită din "23" și "23", este reprezentată de lucrarea lui William Miller, care a început să prezinte pentru prima dată mesajul acelei istorii în 1831, după "220" de ani de la publicarea Bibliei King James. Cuvântul Divin, publicat în 1611, a fost îmbinat cu un mesager omenesc "220" de ani mai târziu, în 1831. Atât sărbătorile de primăvară, cât și cele de toamnă sunt reprezentate de "22" de versete.

Douăzeci și două de versete dispuse în două linii pe același subiect impun, din punct de vedere profetic, ca primele douăzeci și două de versete să fie suprapuse peste următoarele douăzeci și două de versete. Prin alinierea celor două linii în acest fel, se realizează unirea lucrării curții și a Locului Sfânt, reprezentată în sărbătorile de primăvară, cu lucrarea lui Hristos în Locul Preasfânt. La acest nivel profetic, aceasta reprezintă unirea a două temple, care ilustrează lucrarea ispășirii lui Hristos.

Când versetele unu până la douăzeci și doi sunt puse în paralel cu versetele douăzeci și trei până la patruzeci și patru, se stabilește o linie profetică, atestată de cele douăzeci și două de litere ale

alfabetului ebraic, de simbolismul reprezentat de numărul „22”, precum și de simbolismul sărbătorilor, însoțit de împlinirea acelor sărbători în istoria sacră.

Începutul sărbătorilor de primăvară identifică mai întâi Sabatul zilei a șaptea, iar sfârșitul sărbătorilor de toamnă identifică Sabatul anului al șaptelea. Hristos, ca Alfa și Omega, a așezat Sabatul la începutul și la sfârșitul celor doi martori ai „22” în linia preoției celor o sută patruzeci și patru de mii.

Sabatul zilei a șaptea a fost lumina specială de la începutul Zilei Ispășirii antitipice din 1844, iar lumina Sabatului anului al șaptelea este lumina de la sfârșit. Sabatul zilei a șaptea a fost, de asemenea, prima adunare sfântă din Leviticul 23, după cum Sabatul anului al șaptelea este ultima adunare sfântă din capitol. Sabatul este alfa și omega liniei preoțești din capitolul 23. Cel dintâi, Sabatul zilei a șaptea, este alfa preoției celor o sută patruzeci și patru de mii, iar cel de pe urmă, Sabatul anului al șaptelea, este omega preoției celor o sută patruzeci și patru de mii.

Cei care au părtășie cu Dumnezeu umblă în lumina Soarelui Neprihănirii. Ei nu Îl dezonoarează pe Răscumpărătorul lor stricându-și calea înaintea lui Dumnezeu. Lumina cerească strălucește peste ei. Pe măsură ce se apropie de încheierea istoriei acestui pământ, cunoștința lor despre Hristos și despre profețiile privitoare la El sporește mult. Au o valoare infinită în ochii lui Dumnezeu; căci sunt în unire cu Fiul Său. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este de o frumusețe și o încântare neasemuite. Îi recunosc importanța. Adevărul li se descoperă. Doctrina întrupării este învăluită într-o blândă strălucire. Văd că Scriptura este cheia care deschide toate tainele și dezleagă toate dificultățile. Cei care nu au fost dispuși să primească lumina și să umble în lumină nu vor putea înțelege taina evlaviei, iar cei care nu au ezitat să-și ia crucea și să-L urmeze pe Isus vor vedea lumină în lumina lui Dumnezeu. The Southern Watchman, 4 aprilie 1905.

Aici, „aproape de încheierea istoriei acestui pământ”, la sfârșitul Zilei Ispășirii antitipice, „doctrina întrupării” este înveșmântată într-o strălucire „blândă”, așa cum a fost și doctrina Sabatului zilei a șaptea la începutul Zilei Ispășirii antitipice.

Isus a ridicat capacul chivotului și am văzut tablele de piatră pe care erau scrise Cele Zece Porunci. M-am minunat când am văzut porunca a patra chiar în centrul celor zece precepte, înconjurată de o aureolă blândă de lumină. A zis îngerul: «Este singura dintre cele zece care îl definește pe Dumnezeu cel viu, care a creat cerurile și pământul și toate cele ce sunt în ele. Când au fost puse temeliile pământului, atunci a fost așezată și temelia Sabatului.» Mărturie, volumul 1, 75.

Sabatul zilei a șaptea, care este o "temelie", deschide Levitic "23", iar Sabatul anului al șaptelea încheie mărturia preoților, așa cum este reprezentată de sărbătorile de primăvară și de toamnă. Sabatul anului al șaptelea reprezintă templul care este zidit pe temelie. Sabatul anului al șaptelea, la sfârșit, este reprezentat de 2.520, așa cum Sabatul zilei a șaptea este reprezentat de 2.300. Sabatul anului al șaptelea reprezintă "doctrina întrupării". Sabatul zilei a șaptea este semnul Creatorului, iar Sabatul anului al șaptelea este semnul Dumnezeirii unite cu omenirea.

Alinierea liniilor

Când punem în corespondență sărbătorile de primăvară cu sărbătorile de toamnă din Leviticul douăzeci și trei, Sărbătoarea Paștelui este urmată a doua zi de Sărbătoarea Azimelor de șapte zile, iar Sărbătoarea Întâilor Roade urmează în ziua de după începerea Sărbătorii Azimelor de șapte zile. Trei repere în trei zile.

Perioada de șapte zile care alcătuiește Sărbătoarea Azimelor începe cu o adunare sfântă și se încheie tot cu o adunare sfântă. În ziua de după începerea Sărbătorii Azimelor are loc Sărbătoarea Întâilor Roade, care cuprinde prinosul întâiului rod al orzului de primăvară. Cincizecimea, numită și Sărbătoarea Săptămânilor, are loc la cincizeci de zile după Sărbătoarea Întâilor Roade, care marchează începutul unei perioade de șapte săptămâni ce se încheie în a patruzeci și noua zi, urmată de Cincizecime, adică cincizeci.

Paștele începe la înserat în ziua a paisprezecea. Paștele nu este o adunare sfântă.

Apoi, în ziua a cincisprezecea, are loc sărbătoarea azimelor de șapte zile. Prima zi și ultima zi ale sărbătorii de șapte zile sunt adunări sfinte.

Următoarea zi, a șaisprezecea, este Ziua Întâilor Roade. Apoi încep cele șapte săptămâni marcate de Sărbătoarea Cincizecimii, iar Cincizecimea este una dintre cele șapte adunări sfinte reprezentate în sărbătorile de primăvară și de toamnă. Ziua Întâilor Roade nu este o adunare sfântă.

Apoi, în ziua întâi a lunii a șaptea, sărbătoarea trâmbițelor este o adunare sfântă.

Ziua Ispășirii, în ziua a zecea a lunii a șaptea, este o adunare sfântă, dar nu o sărbătoare.

Prima zi a Sărbătorii Corturilor este o adunare sfântă. După sărbătoarea de șapte zile urmează ziua a opta a Corturilor, deși ziua a opta este socotită în afara perioadelor reprezentate de sărbători. Acea zi a opta este o adunare sfântă.

Aceasta echivalează cu șapte adunări sfinte atunci când incluzi Sabatul zilei a șaptea care introduce sărbătorile. Există șapte adunări sfinte și șapte sărbători, deși sărbătorile se aliniază diferit față de adunările sfinte. Primul și ultimul reper sunt Sabate, mai întâi pentru zi, apoi pentru an. Între Sabatul alfa și Sabatul omega sunt șapte sărbători și cinci adunări sfinte. Dacă incluzi Sabatul zilei a șaptea, cel alfa, și Sabatul anului al șaptelea, cel omega, ai șapte adunări sfinte și șapte sărbători. Se înțelege că ziua a opta a Sărbătorii Corturilor nu face parte din sărbători și creează enigma celui de-al optulea, care este dintre cei șapte. Punctul pe care îl evidențiez aici este că Isus, ca Palmoni, a organizat variațiile numerice din capitolul „23” într-un chip cu totul uimitor.

Primăvară

Sărbătorile de primăvară includ o perioadă de șapte zile a Sărbătorii Azimelor, în cadrul căreia se ține o adunare sfântă alfa la început și o adunare sfântă omega la sfârșit. Cincizecimea este a treia adunare sfântă din sărbătorile de primăvară. Cincizecimea survine după o perioadă de șapte săptămâni, care se încheie cu o sărbătoare în a cincizecea zi. Sărbătorile de primăvară sunt marcate de patru zile de sărbătoare și de trei perioade. Paștele, Sărbătoarea Azimelor, Sărbătoarea Primelor Roade și Cincizecimea sunt cele patru zile de sărbătoare, iar cele trei perioade sunt cele șapte zile

ale Azimelor, cele patruzeci și nouă de zile care preced și includ ziua a cincizecea, cea a Cincizecimii, și primele trei zile, care sunt o perioadă alcătuită din trei trepte.

Ofranda pârgii din perioada Paștelui corespunde ofrandei pârgii din ziua Cincizecimii; ofrandele din pârga orzului din perioada de trei zile a Paștelui și ofranda din pârga grâului în ziua Cincizecimii, la încheierea perioadei Cincizecimii de patruzeci și nouă/cincizeci de zile.

Căderea

Sărbătorile de toamnă încep cu o zi de sărbătoare anume care inițiază o perioadă de zece zile ce duce la judecată. La cinci zile după judecată urmează o sărbătoare de șapte zile, dintre care prima și ultima zi sunt rânduite ca adunări sfinte. Din ziua a cincisprezecea până la ziua a douăzeci și doua se prăznuiește Sărbătoarea Corturilor, iar în ziua a douăzeci și treia este marcat Sabatul țării.

Când luăm sărbătorile de toamnă și le suprapunem peste sărbătorile de primăvară, avem două linii, ambele reprezentate de douăzeci și două de versete; astfel, ele sunt reprezentate de cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic. Când procedăm astfel, primul jalon este adunarea sfântă a Sabatului zilei a șaptea, iar ultimul jalon este adunarea sfântă a Sabatului anului al șaptea.

De asemenea, în ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, când veți aduna roadele țării, veți ține Domnului o sărbătoare de șapte zile: în ziua întâi va fi sabbat, și în ziua a opta va fi sabbat.
Leviticul 23:39.

Cincizecimea a fost ploaia timpurie, iar Sărbătoarea Corturilor este ploaia târzie. Revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost reprezentată printr-o zi, iar revărsarea reprezentată de Sărbătoarea Corturilor este o perioadă care se încheie, fiind apoi urmată de un Sabbat, adică ziua a opta, după cele șapte zile. Sabbatul care urmează manifestării finale a revărsării Duhului Sfânt reprezintă Sabbatul odihnei pământului pentru o mie de ani.

În timpul strâmtorării am fugit cu toții din orașe și din sate, dar am fost urmăriți de cei răi, care au intrat în casele sfinților cu sabia. Au ridicat sabia ca să ne omoare, dar ea s-a frânt și a căzut la pământ neputincioasă ca un pai. Atunci am strigat cu toții zi și noapte după izbăvire, iar strigătul s-a înălțat înaintea lui Dumnezeu. Soarele a răsărit, iar luna a stat neclintită. Pârăurile au încetat să mai curgă. Nori întunecați și grei s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Dar era un loc limpede de slavă statornică, de unde venea glasul lui Dumnezeu, ca vuietul multor ape, care zguduia cerurile și pământul. Cerul se deschidea și se închidea și era cuprins de frământare. Munții se clătinău ca o trestie în vânt și aruncau împrejur stânci colțuroase. Marea fierbea ca un cazan și arunca pietre pe uscat. Și, pe când Dumnezeu rostea ziua și ceasul venirii lui Isus și încredința poporului Său legământul veșnic, a rostit o propoziție și apoi S-a oprit, în vreme ce cuvintele se rostogoleau prin tot pământul. Israelul lui Dumnezeu stătea cu ochii ațintiți în sus, ascultând cuvintele, pe măsură ce ieșeau din gura lui Iehova și se rostogoleau prin tot pământul ca bubuituri de cel mai puternic tunet. Era de o înfricoșătoare solemnitate. Iar la sfârșitul fiecărei propoziții, sfinții strigau: „Slavă! Aleluia!” Fețele lor erau luminate de slava lui Dumnezeu; și străluceau de slavă, așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu puteau să-i privească din pricina slavei. Și când binecuvântarea fără de sfârșit a fost rostită peste cei care L-au onorat pe Dumnezeu păzind Sabbatul Său sfânt, s-a înălțat un puternic

strigăt de biruință asupra fiarei și asupra chipului ei.

„Atunci a început jubileul, când pământul trebuia să se odihnească.” Scrieri timpurii, 34.

Jubileul este anul al cincizecilea, după șapte cicluri de câte șapte ani, care reprezintă cele 49 de zile ce duc la a cincizecea zi, Cincizecimea. Atunci când succesiunea sărbătorilor de toamnă este îmbinată cu cea a sărbătorilor de primăvară, există 49 de zile care duc la Cincizecime, care marchează începutul perioadei de șapte zile a Sărbătorii Corturilor. Cincizecimea și Sărbătoarea Corturilor se aliniază și, împreună, identifică perioada ploii târzii, care începe odată cu iminenta lege duminicală și continuă până la închiderea timpului de probă, după care Domnul Se întoarce, iar apoi pământul se odihnește, așa cum este reprezentat de Sabatul anului al șaptelea, care este a opta zi după cele șapte din Sărbătoarea Corturilor.

Când reunim ambele serii de douăzeci și două de versete, o facem din câteva motive. Ambele serii cuprind câte douăzeci și două de versete, numărul douăzeci și doi fiind zeciuiala din 220, un simbol al îmbinării dintre Divinitate și umanitate.

Ambele rânduri reprezintă alfabetul ebraic alcătuit din douăzeci și două de litere.

Ambele linii reprezintă sărbătorile.

Ambele linii reprezintă cele două perioade de seceriș ale anului.

Ambele linii reprezintă lucrarea lui Hristos în curte, în Locul Sfânt și în Sfânta Sfintelor. Leviticul se referă la preoți, iar Isus este Marele Preot ceresc. Din aceste motive, suntem îndreptățiți să aplicăm metodologia linie peste linie celor patruzeci și patru de versete din Leviticul douăzeci și trei.

Cincizecimea a fost ploaia timpurie pentru creștinism, iar Sărbătoarea Corturilor este ploaia târzie pentru creștinism. Prin urmare, punem în corespondență „ziua Cincizecimii” din primăvară cu cele șapte zile de toamnă ale Sărbătorii Corturilor. Când Sora White a afirmat: „În timpul de strâmtorare am fugit cu toții din orașe și sate”, ea identifică timpul când poporul lui Dumnezeu locuiește în pustie din pricina persecuției. Locuirea în colibe în timpul Sărbătorii Corturilor tipifică istoria care conduce direct la odihna sabatică jubiliară a pământului.

Ziua Cincizecimii marchează începutul celor șapte zile ale Sărbătorii Corturilor. Apoi, jubileul este reprezentat de ziua a opta, adică a celor șapte zile ale Sărbătorii Corturilor. Cu cinci zile înaintea Sărbătorii Corturilor a fost Ziua Ispășirii. Astfel, cu cinci zile înainte de Cincizecime, care marchează începutul Sărbătorii Corturilor, este marcată judecata. Cu zece zile înainte de judecătii Zilei Ispășirii este Sărbătoarea Trâmbițelor. Când liniile sunt combinate, cu cinci zile înainte de legea duminicală, reprezentată de Cincizecime, este marcată judecata. Cu zece zile înainte de aceasta, este marcată Sărbătoarea Trâmbițelor.

Botezul lui Hristos a reprezentat moartea, îngroparea și învierea Sa. Acești trei pași sunt reprezentați de moartea Sa în timpul Paștelui, de îngroparea și odihna Sa în Sabat și de învierea Sa în ziua de duminică. Cele trei zile ale morții, îngropării și învierii Sale constituie un reper care cuprinde trei trepte. Prin urmare, începem combinarea celor două linii ale sărbătorilor de primăvară

și de toamnă de la înviere. Învierea din ziua a treia începe o perioadă de patruzeci și nouă de zile care duce la Cincizecime, care este legea duminicală. Acea perioadă de patruzeci și nouă de zile este precedată de Sărbătoarea Azimelor, care începe cu o zi înainte și se extinde cu cinci zile dincolo de ziua celor dintâi roade.

De la învierea întâilor roade până la legea duminicală sunt patruzeci și nouă de zile, legea duminicală fiind a cincizecea zi. Cu cinci zile înaintea legii duminicale este reprezentată judecata, iar cu zece zile înaintea acelei judecăți este marcată avertizarea trâmbițelor. Învierea este prima piatră de hotar, apoi, cinci zile mai târziu, se încheie perioada Azimelor. La treizeci de zile după încheierea Azimelor are loc avertizarea trâmbițelor. Zece zile mai târziu este marcată judecata Zilei Ispășirii, iar cinci zile mai târziu sosește legea duminicală a Cincizecimii.

Aceasta identifică șapte repere în aplicarea „linie după linie” a sărbătorilor de primăvară și de toamnă: începutul Azimelor, învierea, sfârșitul Azimelor, avertizarea trâmbițelor, judecata, Cincizecimea și ploaia târzie. Aceste șapte repere sunt cuprinse între un Sabat al zilei a șaptea alfa și un Sabat al anului al șaptelea omega. Cele șapte repere cuprinse între cele două Sabate izolează și identifică o perioadă de cinci zile, urmată de o perioadă de treizeci de zile, o perioadă de zece zile, o perioadă de cinci zile și o perioadă de șapte zile.

Când aliniem apoi învierea lui Hristos, găsim o perioadă de patruzeci de zile în care El i-a instruit pe ucenici „față în față”, iar după aceea S-a înălțat. Apoi, timp de zece zile, ucenicii au fost în odaia de sus. Acele zece zile s-au încheiat la Ziua Cincizecimii, care este legea duminicală. Acest lucru adaugă o perioadă de patruzeci de zile și una de zece zile la linia preoților reprezentată de Levitic „23”.

De la Înviere sunt cinci zile până la sfârșitul Azimelor, apoi treizeci de zile până la avertizarea prin trâmbiță, apoi cinci zile până la Înălțarea la cer a lui Hristos, apoi cinci zile până la judecată, apoi cinci zile până la cele șapte zile ale ploii târzii ale Cincizecimii.

Începutul celor șapte zile ale Azimelor este urmat în ziua următoare de învierea întâilor roade. Învierea are loc în cadrul celor șapte zile ale Azimelor, iar la cinci zile după înviere perioada Azimelor se încheie.

Treizeci de zile după încheierea Azimelor, trâmbițele vestesc un avertisment.

La cinci zile după avertismentul trâmbițelor, Hristos S-a înălțat, după ce a dat învățătură timp de patruzeci de zile. Înălțarea Sa a marcat începutul a zece zile în odaia de sus.

Apoi, la cinci zile după Înălțarea Sa, judecata este fixată.

Cinci zile mai târziu, legea duminicală a Cincizecimii deschide perioada de șapte zile a ploii târzii.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt aceia care urmează Mielul oriunde Se duce El. Ilie și Moise au fost uciși la 18 iulie 2020. Au fost uciși acolo unde a fost răstignit și Domnul nostru. Învierea lui Hristos a preînchipuit învierea din 31 decembrie 2023. Înaintea acelei date, în iulie 2023, un glas în pustie a început să vestească un mesaj reprezentat prin pâine nedospită. Aluatul reprezintă eroarea, fățarnicia și păcatul, iar mesajul din pustie a fost nedospit. De la 31 decembrie

2023 și până la legea duminicală, Leviticul „23” a conceput un cadru al ispășirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Acest cadru se aliniază cu visul lui Miller, cu Maleahi trei și cu ferestrele cerului din Apocalipsa nouăsprezece. Se aliniază cu ceasul al treilea și al nouălea din săptămâna sfântă de la 27 la 34 d.Hr.

Vom continua cu acestea în articolul următor.

'Prin cunoștință se vor umple odăile de toate bogățiile prețioase și plăcute.'

Pentru minte și suflet, precum și pentru trup, legea lui Dumnezeu este că puterea se dobândește prin efort. Exercițiul este cel care dezvoltă. În armonie cu această lege, Dumnezeu a rânduit în Cuvântul Său mijloacele pentru dezvoltarea mintală și spirituală.

Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru viața aceasta, fie pentru viața viitoare. Și aceste principii pot fi înțelese de toți. Nimeni care are o dispoziție de a prețui învățătura ei nu poate citi nici măcar un singur pasaj din Biblie fără a dobândi din el vreun gând folositor. Însă cea mai prețioasă învățătură a Bibliei nu se dobândește printr-un studiu ocazional sau fragmentar. Marele ei sistem al adevărului nu este prezentat astfel încât să poată fi discernut de cititorul pripit sau neglijent. Multe dintre comorile ei zac adânc sub suprafață și pot fi dobândite numai prin cercetare asiduă și efort continuu. Adevărurile care alcătuiesc marele întreg trebuie căutate și adunate, 'puțin aici, puțin acolo.' Isaia 28:10.

Astfel cercetate și aduse laolaltă, se vor dovedi a fi potrivite desăvârșit unele cu altele. Fiecare Evanghelie este o completare a celorlalte, fiecare profeție o explicație a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a altui adevăr. Tipurile economiei iudaice sunt lămurite de Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul, fiecare fapt își are însemnătatea. Iar întregul edificiu, în concepție și în execuție, dă mărturie despre Autorul său. Un asemenea edificiu nicio minte, afară de cea a Celui Infinit, n-ar fi putut să-l conceapă sau să-l plăsmuiască.

În cercetarea diferitelor părți și în studierea relației dintre ele, cele mai înalte facultăți ale minții umane sunt chemate la o activitate intensă. Nimeni nu se poate angaja într-un asemenea studiu fără a-și dezvolta puterea mintală.

Și valoarea intelectuală a studiului Bibliei nu stă doar în cercetarea adevărului și în reunirea lui. Ea constă, de asemenea, în efortul necesar pentru a cuprinde temele prezentate. Minte ocupată doar cu treburi mărunte se atrofiază și slăbește. Dacă nu este niciodată solicitată să înțeleagă adevăruri mărețe și de mare anvergură, ea își pierde, cu vremea, puterea de a crește. Drept pavăză împotriva acestei degenerări și drept stimul pentru dezvoltare, nimic nu se poate asemăna cu studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ca mijloc de formare intelectuală, Biblia este mai eficientă decât orice altă carte sau decât toate celelalte la un loc. Măreția temelor ei, simplitatea demnă a rostirilor ei, frumusețea imaginilor ei însuflețesc și înalță gândurile cum nimic altceva nu poate. Niciun alt studiu nu poate conferi o asemenea putere a minții precum efortul de a pătrunde adevărurile copleșitoare ale revelației. Minte astfel adusă în contact cu gândurile Celui Infinit nu poate decât să se lărgească și să se întărească.

Și încă mai mare este puterea Bibliei în dezvoltarea naturii spirituale. Omul, creat pentru comuniune cu Dumnezeu, nu poate găsi decât în această comuniune viața și dezvoltarea sa adevărate. Creat pentru a-și afla în Dumnezeu bucuria supremă, el nu poate găsi în nimic altceva ceea ce să potolească dorurile inimii, să sature foamea și să potolească setea sufletului. Acela care, cu duh sincer și docil, studiază Cuvântul lui Dumnezeu, căutând să-i înțeleagă adevărurile, va fi pus în legătură cu Autorul acestuia; și, cu excepția propriei sale alegeri, nu există nicio limită a posibilităților dezvoltării sale.

În ampla ei gamă de stiluri și teme, Biblia are ceva care să trezească interesul oricărei minți și să atingă orice inimă. În paginile ei se găsesc istorii dintre cele mai străvechi; biografii dintre cele mai fidele vieții; principii de cârmuire pentru conducerea statului, pentru rânduiala casei—principii pe care înțelepciunea omenească nu le-a egalat niciodată. Ea cuprinde filosofie dintre cele mai profunde, poezie dintre cele mai dulci și mai sublime, dintre cele mai înflăcărate și mai pline de patos. Chiar și privite astfel, scrierile biblice sunt cu neasemuit superioare ca valoare operelor oricărui autor omenesc; dar de o întindere infinit mai largă, de o valoare infinit mai mare, se arată ele când sunt privite în raport cu marea idee centrală. În lumina acestei idei, orice temă capătă o nouă semnificație. În cele mai simplu enunțate adevăruri sunt cuprinse principii care sunt înalte cât cerul și care cuprind veșnicia.

Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia gravitează toate celelalte teme ale întregii cărți, este planul de răscumpărare, restaurarea chipului lui Dumnezeu în sufletul omenesc. De la cea dintâi întrezărire a nădejdi din sentința rostită în Eden până la cea din urmă făgăduință slăvită din Apocalipsă: „Îi vor vedea Fața; iar Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22:4), tema dominantă a fiecărei cărți și a fiecărui pasaj al Bibliei este desfășurarea acestei minunate teme — ridicarea omului — prin puterea lui Dumnezeu, „care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.” 1 Corinteni 15:57.

Cel ce pătrunde acest gând are înaintea sa un câmp nesfârșit de studiu. El are cheia care îi va deschide întreaga vistierie a Cuvântului lui Dumnezeu.

Știința răscumpărării este știința tuturor științelor; știința care constituie studiul îngerilor și al tuturor inteligențelor lumilor necăzute; știința care Îl preocupă pe Domnul și Mântuitorul nostru; știința care intră în planul conceput în cugetul Infinitului — „păstrat în tăcere prin veacuri veșnice” (Romani 16:25, R.V.); știința care va constitui studiul răscumpăraților lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor fără de sfârșit. Aceasta este cel mai înalt studiu în care este cu putință omului să se angajeze. Așa cum niciun alt studiu nu poate, ea va însufleți mintea și va înălța sufletul.

„Întâietatea cunoașterii constă în aceea că înțelepciunea dă viață celor ce o au.” „Cuvintele pe care vi le spun”, a spus Isus, „sunt duh și sunt viață.” „Aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Acela pe care L-ai trimis Tu.” Eclesiastul 7:12; Ioan 6:63; 17:3, R.V.

Energia creatoare care a chemat lumile la existență se află în cuvântul lui Dumnezeu. Acest cuvânt conferă putere; el dă naștere vieții. Fiecare poruncă este o făgăduință; acceptată de voință, primită în suflet, ea aduce cu sine viața Celui Infinit. Ea transformă firea și recrează

sufletul după chipul lui Dumnezeu.

Viața astfel dăruită este în același chip susținută. 'Prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu' (Matei 4:4) va trăi omul.

Mintea, sufletul, se zidește din ceea ce o hrănește; iar de noi depinde să hotărâm cu ce va fi hrănită. Este în puterea fiecăruia să aleagă subiectele care îi vor ocupa gândurile și îi vor modela caracterul. Despre fiecare om care are privilegiul accesului la Scripturi, Dumnezeu spune: "I-am scris lucrurile cele mari ale Legii Mele." "Strigă către Mine, și îți voi răspunde și îți voi arăta lucruri mari și puternice, pe care nu le cunoști." Osea 8:12; Ieremia 33:3.

Cu Cuvântul lui Dumnezeu în mâini, orice ființă omenească, oriunde i-ar fi căzut sortul în viață, poate avea acea tovărășie pe care o va alege. Pe paginile Cuvântului el poate sta de vorbă cu cei mai nobili și mai buni ai neamului omenesc și poate asculta glasul Celui Veșnic, în timp ce El vorbește cu oamenii. Pe măsură ce studiază și meditează asupra temelor în care „îngerii doresc să privească” (1 Petru 1:12), el poate avea tovărășia lor. El poate urma pașii Învățătorului ceresc și poate asculta cuvintele Lui, ca atunci când El învața pe munte, pe câmpie și pe mare. El poate locui în această lume în atmosfera cerului, împărtășind celor îndurerați și ispitiți ai pământului gânduri de speranță și doruri după sfințenie; el însuși venind tot mai aproape și mai aproape în părtașie cu Cel Nevăzut; asemenea celui de demult care a umblat cu Dumnezeu, apropiindu-se tot mai mult de pragul lumii veșnice, până când se vor deschide porțile și va intra acolo. Nu se va afla ca un străin. Glasurile care îl vor întâmpina sunt glasurile sfinților care, nevăzuți, i-au fost pe pământ însoțitori—glasuri pe care aici a învățat să le deosebească și să le iubească. Cel care, prin Cuvântul lui Dumnezeu, a trăit în părtașie cu cerul, se va simți acasă în tovărășia cerului. Educație, 123-127.